

satge un xic aspre però intensament viu. Aquest paisatge que ens anirà transmetent les imatges que Salvador Espriu va prendre per a elaborar el seu món personal i íntim, per explicar-se dintre d'un món poètic que respon a la seva experiència personal, viscuda en un temps i en un temps i en un país. Emprenem un pas constant i esdevenim *caminants* que estimem:

*"... la sagrada
vida de l'arbre i la remor del vent
a les branques que s'alcen vers la llum!"*

El camí esdevé una serp costeruda, potser un laberint entre el bosc d'alzina i pi, un camí sorrenc ple de xaragalls, roderes i arrels que han quedat a la vista dels caminants, d'una revolta a l'altre no es veu el camí.

*"Si de nou voleu passar,
Ariadna tornarà
a mostrar-vos el camí
que us permeti de sortir.
No hi ha un laberint més clar".*

Tots anem dintre dels nostres pensaments. Ens aturem en un replà i una conversa amable recull l'estona del descans i l'esmorzar. La muntanya es troba acompanyada per alguns masos escadussers amb el seu hort, el pou i un treball agrícola que avui se'ns fa estrany perquè la pagesia es troba enmig de dos temps ben diversos. El nostre pas va trescant entre el sauló fonedís i les ombres que es belluguen sobre el nostres caps, una brisa tèbia ens ajuda a fer l'últim tram dretíssim, ens hem d'agafar a les branques i refiar-nos de les arrels que fixen el terra i sostenen els nostres peus.

Abans d'arribar al cim de Montalt, hem tingut una vista del Montseny esplèndida, el massís retallat sobre el cel blau, destaca i sorprèn alhora; al sud s'obre el mar que banya els peus d'Arenys, hi destaca el port i el cementiri aturonat que vetlla sobre el poble d'Arenys i que ara, gairebé a vol d'ocell,

s'hi agermana.

El cim està assenyalat per una columna situada en un planell mínim, al seu redós ens hi posem tots els companys i companyes i, a peu dret, recordem alguns aspectes de la vida de Salvador Espriu i Castelló. De la seva obra es comenten alguns poemes breus, hem triat el llibre *La Cançó de la Roda del temps*. La Roda d'un any. El sol neix i el sol es pon i potser enmig hi cap tota una vida.

*Desperta, és un nou dia,
la llum del sol llevant, vell guia
pels quiets camins del fum.
No deixis res per caminar i mirar fons al ponent.
Car tot en un moment,
et serà pres.*

Es fa present l'amor a la llengua catalana i també el respecte i coneixement de l'Espriu per d'altres llengües i d'altres cultures. Una altra qualitat que es respira en la seva obra és el compromís civil que Espriu adquireix amb el seu poble, sense odi, sense ressentiment, ple d'esperances i de somnis; escriu la utopia d'un millor, nou i just. A Pell de Brau, 1957.

*Fes que siguin segurs els ponts del diàleg
i mira de comprendre i estimar
les raons i les parles diverses dels teus fills.
Que Sepharad visqui eternament
en l'ordre i en la pau, en el treball
en la difícil i merescuda
llibertat.*

De baixada cap a Arenys ens topem amb una primavera tot just insinuada que ens fa veure unes feixes plenes de cirerers en flor. Una bonior blanquíssima broda el paisatge d'arbres amb mantellina blanca, com si fossin punta de coixí feta per mans invisibles i càlides.

La nostra sortida reuneix camins i paraules, fragments de civisme que portem agafats als nostres pensaments. L'estona que hem compartit dalt d'aquell turó minúscul esdevé inesborrable perquè hem sentit que aquell paisatge havia il·luminat el poeta, la mar li havia brindat l'ocasió d'adquirir un horitzó de la vida ampli i divers i nosaltres ens trobàvem tot just en el mateix lloc, compartint la bellesa natural de l'entorn i de les paraules, aquest antic tresor amagat en la nostra història i que ens cal estimar i fer-ne vida. Acomiadem Espriu per avui, recordant l'Inici de càntic en el temple que Raimon va saber musicar i interpretar amb harmonia i encert i que nosaltres vàrem fer nostre:

Dalt del Turó de Montalt escoltant les explicacions de la Rosa. Foto A. Garcia